

Combat, proximitat, missió (14): el lloc de la trobada

«Parla, parla amb el Senyor:
“Que em canso, Senyor, que no puc més. Senyor, que això no em surt; com ho faries?”» (Sant Josepmaria).

17/09/2025

Ser famós no és gens senzill: la gent et busca per tot arreu, i de vegades no tens manera d'amagar-te per gaudir d'una mica de calma. A Jesús li passava sovint. Per això, de

vegades va evitar les ciutats o es va retirar amb els seus apòstols a llocs on era menys conegut, tot i que això no funcionava sempre. Com quan van anar a Fenícia, a la regió de Tir i Sidó, on esperaven passar desapercebuts...

Un corrent de confiança mútua

En l'entorn d'aquestes ciutats es troben amb una dona sirofenicia, que estava patint molt a causa de la seva filla, posseïda per un dimoni especialment nociu. Aquesta mare necessita ajuda i ha sentit parlar de Jesús, de manera que es posa a demanar a crits al Senyor que tingui compassió d'ella. Però Jesús, ens diu l'Evangeli, «no li va tornar contesta» (cf. *Mt* 15, 21-23).

Els deixebles no acaben d'entendre com Jesús es pot fer el desentès davant d'una petició tan insistent. Al

cap d'una estona se li apropen i li diuen: «Fes-la marxar: no fa més que cridar darrere nostre». Però el Senyor no només no accedeix a la seva petició, sinó que sembla rebutjar-la de ple: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes d'Israel». La mare, plena de dolor i d'amor per la seva filla, no es desanima. Es llança a terra davant de Jesús i atura la seva marxa. No està disposada que el Senyor passi de llarg: «Senyor, ajuda'm!» (*Mt 15, 23-25*).

El dramatisme de la situació potser fa pensar als apòstols que, ara sí, Jesús l'atendrà. Tanmateix, la contestació és encara més sorprenent i inesperada. Quan ella encara està prosternada a terra, Jesús li diu: «No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets». La dona tampoc no es desanima davant d'aquesta negativa. En la seva rèplica no hi ha enuig, ni despit, sinó una humilitat

profunda: «És veritat, Senyor, però també els gossets mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos» (*Mt 15, 26-27*).

Un corrent de confiança mútua batega en el fons del diàleg entre aquesta dona i Jesús. El Senyor coneix l'audàcia de la seva fe i ella confia del tot en la bondat del cor de Jesús... Ella no ho sap, però, a més de donar-li aquesta gràcia que li demana, Déu es basarà en ella per formar els seus deixebles. A través d'aquesta dona, Jesús està preparant els cors dels dotze per als horitzons apostòlics que se'ls obriran d'aquí a poc temps. Els qui rebran el mandat d'anar a predicar l'evangelí per tot el món estan descobrint com una dona pagana pot tenir més fe al seu cor que un rabí, o fins i tot que ells mateixos, que estan tot el dia amb Jesús.

A més, aquesta dona mostrarà, al llarg del seu diàleg amb Jesús, algunes de les disposicions clau de l'oració, com la humilitat de saber-nos necessitats d'ajuda, o la confiança infrangible en l'amor que Déu ens té, malgrat el seu silenci aparent. Potser Evagri Póntico pensava en ella quan va escriure: «No t'afligeixis si no reps immediatament de Déu el que li demanes; és que encara vol fer més bé per la teva perseverança a seguir amb Ell en la pregària».^[1]

Però tornem al clímax de la conversa. Jesús ha mantingut tot el que ha pogut aquesta «tensió pedagògica» amb la dona i els seus deixebles. Ara, davant de la senzillesa amb què ella li parla de les engrunes sota la taula, Jesús revela els seus veritables sentiments: «Dona, és gran la teva fe! Que es faci tal com tu vols. I des d'aquell mateix moment es posà bona la seva

filla» (*Mt* 15, 28). La fe d'aquesta mare, la seva oració plena de perseverança i d'humilitat, deixaran sens dubte una empremta profunda en els apòstols.

D'altra banda, aquesta dona, fins i tot sent una estrangera, representa simbòlicament tot el Poble de Déu. En ella s'està duent a terme una vegada més aquell misteriós combat en què Jacob lluitava amb Déu. Fruit d'aquesta lluita, Jacob «arrenca» a Déu la benedicció; i amb la benedicció, rep el nom d'Israel, que significa «el que ha lluitat amb Déu» (cf. *Gn* 32, 25-30) i que li atorga una nova missió a la vida. També entre Jesús i la dona hi ha una espècie de forcejament, una lluita, un combat que posa a prova la seva fe i la seva perseverança. El gest de prosternar-se davant del Senyor perquè no passi de llarg és una expressió meravellosa d'una oració perseverant, que no defalleix davant

de les dificultats. I, com li va passar a l'antic patriarca, també aquest forcejament acaba amb la benedicció de Déu, que lloa la fe de la mare i n'allibera la filla.

En una conversa permanent

«El “combat espiritual” de la vida nova del cristià és inseparable del combat de la pregària»,^[2] llegim en el Catecisme. Aquesta dona ha obtingut gràcies abundants a través d'aquest combat: s'ha intensificat la seva relació personal amb Déu, i d'aquesta relació només en poden sortir coses bones. Per això, el camí cap a la santedat consisteix més a estendre el diàleg amb el Senyor a tot el que fem que a assolir una sèrie de reptes o nivells de virtut que no són necessàriament per a nosaltres, o que en tot cas no es donaran d'un dia per l'altre.^[3] En realitat, potser una cosa acaba portant a l'altra, però entre les dues hi ha una primàcia

clara de la gràcia, i per tant de l'oració.^[4] «Perquè sense mi», diu el Senyor, «no podeu fer res» (Jn 15, 5).

Imaginem, per exemple, que algú ha decidit posar una mica més d'ordre a la seva vida. S'ha proposat anar a dormir abans, a una hora que li permeti descansar prou, per rendir més a la feina, tenir més bon humor i tenir uns minuts per resar cada matí. És una gran cosa, i possiblement un dia i un altre ho aconseguirà, però al següent fallarà, o es deixarà absorbir pel caos... Com en tot projecte que s'emprèn, hi haurà victòries i derrotes. Però el que és decisiu no són els resultats. El més important no és el balanç de victòries davant les derrotes, sinó la manera com lluitem o, més precisament, *amb qui* lluitem. Perquè la batalla es pot lliurar en solitari, comptant principalment o gairebé exclusivament amb les forces d'un mateix; o obrir-se, en canvi, a la relació amb Déu, i convertir aquest

objectiu en tema de conversa amb el Senyor: «Senyor, crec que tu també vols que me'n vagi a dormir abans, però m'hi has d'ajudar...»; «Jesús, posa amor i esperança al meu cor... ajuda'm a il·lusionar-me... si soc una mica més ordenat puc fer molt de bé»; «Senyor, perdona, perquè avui m'ha pogut el caos; ajuda'm més»; «Jesús, ho oferiré per les persones que també ho estan intentant...».

En aquest cas estem assistint a una lluita centrada en Déu, en la qual el diàleg amb el Senyor es va alimentant del que tenim entre mans. I viceversa: les coses de cada dia es van obrint a la nostra relació amb Déu. Perquè un propòsit particular de millora sigui eficaç, l'Evangeli ens mostra que, abans que res, s'ha de convertir en tema de moltes converses amb Déu. Es tracta d'obrir tots els nostres àmbits d'actuació a aquest gran horitzó de sentit que és la nostra relació amb el

Senyor. «Si treballem amb Crist, tots els nostres esforços tenen sentit, fins i tot quan no arriben els resultats que esperem, perquè l'eco de les obres que es fan per amor arriba sempre al Cel».^[5]—

El que de veritat alegra el cor d'un pare o d'una mare no és tant que el seu fill petit ho faci tot bé, com que els miri de tant en tant i els somrigui; que comparteixi les seves batalles amb ells. Els infants, encara que s'hi esforcin, solen equivocar-se amb facilitat; però busquen contínuament el diàleg amb els seus pares, a través de la mirada o dels gestos, i sempre amb el cor. I aquest corrent d'amor i de comunicació és el que més desitgen els seus pares. També el nostre Pare Déu espera això mateix de nosaltres: un corrent de confiança, d'amor i de comunicació. I tota la vida és l'ambient en què s'ha de desenvolupar aquesta relació confiada amb el nostre Pare Déu.

Sant Josepmaria convidava tothom a avançar per aquest camí: «Parla, parla amb el Senyor: “Que em canso, Senyor, que no puc més. Senyor, que això no em surt; com ho faries?”».^[6]

Viure d'aquesta relació

Els apòstols, potser sense adonar-se'n, vivien en un diàleg continu amb el Senyor, que es nodria de les circumstàncies més normals del dia a dia. Els Evangelis recullen infinitat de situacions en què Jesús i els seus parlaven confiadament. Li preguntaven, li mostraven la seva perplexitat o el seu entusiasme. Els dotze, doncs, a més de deixebles i testimonis, eren amics amb qui Jesús compartia la seva intimitat (cf. *Jn* 15, 15). La personalitat de Jesús els captivava i alhora els omplia de sorpresa: per a ells, Jesús era un gran amic i també un gran misteri.

Una de les coses que més els cridava l'atenció era la relació de Jesús amb

el Pare. Veien la freqüència amb què es retirava a pregar. A poc a poc es van anar adonant que Jesús estava sempre en conversa íntima amb el seu Pare Déu. El mateix Jesús els fa veure que el que diu i fa brolla de la seva relació amb el Pare: «Jo no he parlat pel meu compte; el Pare mateix que m'ha enviat, m'ha manat què havia de dir i de predicar» (*Jn* 12, 49); «Quan haureu enlairat el Fill de l'home, coneixereu que jo soc, i que no faig res pel meu compte» (*Jn* 8, 28).

De vegades, el nostre Senyor exterioritzava aquesta conversa íntima amb el Pare. Per exemple, quan van tornar els setanta-dos deixebles que havia enviat amb antelació a diversos pobles i llogarrets, i que tornaven meravellats per l'experiència d'actuar en nom de Jesucrist: curaven, expulsaven dimonis... «Senyor, fins els dimonis se'ns

sotmeten pel poder del teu nom», li deien plens d'alegria (*Lc 10, 17*).

Jesús es dirigeix llavors en veu alta al seu Pare i, ple de goig, diu:

«T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho» (*Lc 10, 21*).

Una altra ocasió en què escolten Jesús parlar en veu alta amb el Pare és l'instant solemne de la curació de Llätzer. En aquest ambient de dolor per la mort de l'amic, Jesús pren la paraula, i exclama: «Pare, et dono gràcies perquè m'has escoltat. Ja sé que sempre m'escoltes, però ho dic per la gent que m'envolta, perquè creguin que tu m'has enviat» (*Jn 11, 41-42*). Podem imaginar l'estupor dels qui el van escoltar parlar amb el seu Pare Déu d'aquesta manera. És impossible que aquestes paraules no els quedessin gravades a la memòria.

En parlar així, Jesús revela als seus amics el misteri de la seva intimitat divina: la seva vida interior. El més íntim de Jesús és la seva relació amb el Pare. Jesús viu d'aquesta relació. Una relació que és un diàleg ininterromput de coneixement i amor, que es concreta en el desig permanent de fer la seva voluntat. Així ho farà veure als seus: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra» (*Jn* 4, 34). Jesús els està dient de moltes maneres que viu de la seva relació amb el Pare, que la seva intimitat personal és aquesta relació. La teologia ho expressarà dient que el Fill és una relació subsistent: tot en la Segona Persona de la Santíssima Trinitat és filiació, relació amb el Pare.^[7]

A poc a poc, però especialment amb l'enviament de l'Esperit Sant, els deixebles s'aniran adonant que aquesta font secreta, aquesta relació

de Jesús amb el Pare, és la seva identitat més personal. I desitjaran participar-ne. Per això, en una ocasió, Felip dirà al Senyor: «Senyor, mostra'ns el Pare, i no ens cal res més» (*Jn* 14, 8). I per això també demanen a Jesús que els ensenyi a resar, a descobrir aquesta font de vida de la qual Ell viu. I Jesús els ensenyarà el Parenostre (cf. *Lc* 11, 1-4).

A través de Jesús, Verb en què van ser creades totes les coses (cf. *Col* 1, 16), també nosaltres ens trobem, en el més íntim del nostre ésser, en relació profunda amb el Pare.^[8] Ho sentia molt fortament al seu cor sant Ignasi d'Antioquia quan escrivia: «una aigua viva parla dins meu i em diu: Vine cap al Pare».^[9] El fet que Déu m'estima, que m'ha creat perquè sigui feliç amb ell, constitueix el meu nucli personal més autèntic, el sentit més radical de qui soc; i al revés, «qui no se sap fill de Déu, desconeix

la seva veritat més íntima».^[10] Per això, l'oració no és un afegit a la nostra vida. La conversa amb Déu ens permet habitar en nosaltres mateixos. Estar en diàleg amb Déu és *ser* a la nostra casa interior, és *ser* qui realment som. Si la vida interior de Jesús consisteix en el diàleg ininterromput amb el seu Pare, també la nostra vida interior s'ha de nodrir d'aquest mateix diàleg amb Déu, que és un diàleg d'amor.

«A Déu li agrada comunicar-se, més que en el fragor del tro o del terratrèmol, en “el murmurí d'un ventijol suau” (1 Re 19, 12) o, com ho tradueixen alguns, en una “veu subtil de silenci”. Aquesta és la trobada important, que no ens hem de perdre»,^[11] deia el Papa Lleó XIV dos dies després de la seva elecció. I el lloc d'aquesta trobada és el cor: «El cor és l'estança on soc, on habito (...). És el nostre centre amagat (...), el lloc de la trobada, ja que, nosaltres, a

imatge de Déu, vivim en relació».^[12]
Tanmateix, hi ha cors que viuen en un monòleg interior permanent. I quan un cor viu així, els fruits no poden ser d'amor. Seran més aviat d'egoisme. Si la conversa interior està centrada en el jo, les obres estaran fonamentalment referides també a un mateix. La queixa freqüent, el mal humor, els enutjos... poden ser símptomes de la frustració que produeix aquest monòleg interior; perquè «l'home bo, del bon tresor del seu cor, en treu la bondat, i l'home dolent, del seu tresor dolent, en treu el mal. Perquè del que sobreïx del cor, en parla la boca» (Lc 6, 45).

El tresor autèntic d'un cor, l'únic tresor veritable, és la seva relació d'amor amb Déu. Aquesta és l'arrel de la qual brotaran bons fruits, en paraules i obres. Per això Jesús diu que «de bo, només n'hi ha un, que és Déu» (Mc 10, 18): fora d'ell no hi ha

res més que tenebres, tristesa, absurd. És el buit, l'aïllament de qui, fet per a la relació, en el fons està terriblement sol. Sol davant del futur, davant de la mort, davant de les dificultats. «No és bo que l'home estigui sol» (*Gn 2, 18*), diu Déu en el relat de la creació de l'home. I quan l'Àngel anuncia a la Mare de Déu el moment sublim de l'Encarnació, li diu que cridarà el seu fill Emmanuel, que significa, Déu-amb-nosaltres. El Salvador té un nom que expressa precisament companyia, relació personal. «Sense mi no podeu fer res» (*Jn 15, 5*): és la relació amb Jesús la que ens salva, i la que ens converteix en instruments de salvació per als altres.

* * *

«Crist està amb nosaltres. De vegades, abans de començar una feina, sant Josepmaria s'adreçava així al Senyor: “Jesús, farem això

entre els dos”. Jesús és amb nosaltres, i nosaltres som instruments seus. Això exigeix actuar bé, treballar bé; altrament, d’alguna manera, és com si féssim “quedar malament” el Senyor, per culpa de l’instrument. Jesús i jo. És una relació personal, única, insubstituïble. Però, alhora, la unió amb Crist —si és autèntica— es fa unió amb el Cos de Crist que és l’Església: comunió amb Déu, comunió dels sants. La relació “Jesús i jo” es converteix en unió per als altres, amb els altres».^[13]

Carlos Ruiz Montoya

^[1] Evagrio, *De oratione*, núm. 34 (citat a: *Catecisme de l’Església Catòlica*, núm. 2737).

^[2] *Catecisme de l’Església Catòlica*, núm. 2725.

[3] Cf. Francisco, *Gaudete et Exsultate*, núm. 11, 50.

[4] Cf. Sant Joan Pau II, *Novo millennio ineunte*, núm. 38.

[5] F. Ocáriz, «La luz que necesita el mundo», meditació, 11.05.2020, opusdei.org.

[6] Sant Josepmaria, notes d'una reunió a Valladolid, 22.10.1972, recollides al documental *El corazón del trabajo*, opusdei.org.

[7] Cf. Sant Tomàs, *Summa Theologiae*, I, q. 29 a. 4 co.

[8] Cf. Sant Tomàs, *Summa Theologiae*, I, q. 13 a. 7 co; *De Veritate*, q. 4 a. 4 co.

[9] Sant Ignasi d'Antioquia, *Ad Rom.* 7, 2.

[10] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 26.

^[11] Lleó XIV, Trobada amb els cardenals, 10.05.2025.

^[12] *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 2563.

^[13] F. Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, «Entre los dos» (opusdei.org).

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/combat-
proximitat-missio-14-el-lloc-de-la-
troba](https://opusdei.org/ca/article/combat-proximitat-missio-14-el-lloc-de-la-trobada/)da/ (18/03/2026)